

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ministeriets lovkontor. Jeg vil gerne sige herom, at lovforslaget følger den praksis, der har været gældende i mere end 50 år, og det er egentlig betegnende, at den kommission, som har arbejdet i 7-8 år med dette spørgsmål, overhovedet ikke har fundet anledning til at gå ind på betragtninger i den retning, at beføjelserne for ministeren for offentlige arbejder skulle omlægges og delegeres til andre ministerier. Jeg kan forsikre det ærede medlem frk. Helga Pedersen om, at der ikke i ministeriet er nogen lyst til magt på dette område, men at det simpelt hen i praksis har vist sig at være holdbart og rigtigt at følge denne fremgangsmåde, og vi ville mene, at det var meget uheldigt og ville være skadeligt for hele ekspropriationslovgivningen, hvis man skulle delegere spørgsmålene ud til de forskellige ministre, der kom ud for at skulle bruge ekspropriationsloven.

Det er altså ud fra en rent saglig betragtning vi mener, at lovkontoret har uret, og at det skøn, vi sammen med kommissionen er kommet til med hensyn til formuleringen, er det rigtige.

Det ærede medlem var så inde på, at udvalget fra husmandsforeningerne og landboforeningerne havde fået henvendelser og havde haft personlig kontakt med repræsentanter for disse organisationer, der havde beklaget sig over, at der var så mange klager over ekspropriationer. Nu er det egentlig mærkeligt nok, at det ministerium, jeg repræsenterer, som er det ministerium, der har med langt de fleste ekspropriationssager at gøre, i de snart 9 år, hvor jeg har været minister, ikke har været ude for mere end et par tilfælde, hvor der har været klaget over ekspropriationsforretninger. Nu kan det ærede medlem selvfølgelig sige, at det er, fordi de har vidst, at det ikke hjalp at klage. Sådan kan man jo altid formulere et modargument. Men jeg tror nu ikke, det er rigtigt, for i almindelighed er folk ikke bange for at klage til mig, hvis f. eks. et tog går for sent fra en station; i sådanne og andre mindre sager har jeg mange klager, så jeg tror ikke rigtigt, man kan underbygge denne påstand om de mange klager.

Det er jo også således — det ved det ærede

medlem frk. Helga Pedersen — at langt de fleste sager ordnes ved forlig. Vi har både ved første behandling og under udvalgsarbejdet fremlagt nogle tal, der viser, at de allerfleste sager ordnes ved forlig. Det taler jo ikke noget særlig tydeligt sprog om utilfredshed, at der er indgået forlig. Jeg ved godt, at man kan sige: man ved, hvad man får, men man ved ikke, hvad man kan vente sig, hvis man lader sagen gå videre, men jeg tror alligevel, det er noget meget væsentligt, at de fleste ekspropriationssager ordnes ved forlig.

Så kommer vi til de spørgsmål, som skiller udvalget i et flertal og et mindretal. Hvad angår lovforslagets § 7, hvor vi har ment at formanden for taksationskommissionen bør have juridisk embedseksamen og mindretallet mener, det skal være en dommer, vil jeg gerne sige, at det er ikke blot ud fra betragtningen om at gå imod lovkontoret, men fordi vi mener, det er et område, hvor lovkontoret i og for sig ikke burde blande sig i tingene. Det, der efter min opfattelse er lovkontorets sag, er at passe på, at lovforslagene bliver formuleret således, at de er i overensstemmelse med den almindelige lovtæst, vi bruger; men i principsspørgsmål mener jeg ikke lovkontorets ord kan have nogen særlig vægt, og slet ikke når en kommission har arbejdet i 7-8 år og denne kommission går ind for, at formanden for taksationskommissionen skal være en mand eller kvinde med juridisk embedseksamen. Når kommissionen med 12 stemmer mod 4 er gået ind for det, altså med et overvejende flertal, må man tillægge dens afgørelse nogen vægt.

Det ærede medlem mener ikke, det er saglige betragtninger, der ligger bagved; jeg vil heroverfor sige, at der ligger meget stærke saglige betragtninger bagved, som jeg i og for sig ikke behøvede at bruge tingets tid til at redegøre for, da der er redegjort for dem i udvalget, men redegørelsen har jo ikke været fremlagt for tingets medlemmer, og derfor vil jeg gerne sige, at det er ud fra en rent saglig betragtning vi mener det er forkert at blande administrative organer sammen med domstolene. Her er tale om administrative opgaver, når det drejer sig om en ekspropriationskommission, og når det drejer sig om en taksationskommission. Der er adgang til, hvis man ikke